

[Elisabeth Bruun Olesen]

burde kunne tilbagebetale en gæld på omkring 200.000 kr.

Dertil vil jeg sige, at Komiteen for Studiegældsramte faktisk har mange medlemmer, som har arbejde, og som har en løn, der dog ikke er så specielt stor, for det er akademikerens begyndelsesløn jo ikke, men som ikke kan tilbagebetale den, fordi de f.eks. har børn ved siden af eller har en kone, der i perioder bliver arbejdsløs, eller der sker andre sociale ting. Derfor kan man ikke sige, at den, der tjener en løn på 160.000–170.000–180.000 kr., sagtens kan tilbagebetale en studiegæld på 200.000 kr. Det er familiens samlede sociale situation, man må tage i betragtning.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne tilslutte mig fru Elisabeth Bruun Olesens bemærkninger til hr. Helge Sanders unægtelig noget forenklet verdensbillede. Det er, som om der ikke eksisterer arbejdsløse humanister; det er, som om der ikke eksisterer arbejdsløse sociologer osv.; de kan såmænd nok finde sig et godt, vellønnet arbejde og betale disse studiegældsmidler tilbage. Så enkelt er verden ikke skruet sammen, hr. Helge Sander!

Det forslag, Socialdemokratiet har fremsat, er nok en konsekvens af den diskussion, vi havde, da vi lavede gældssaneringsreglerne i konkursloven i 1984. Vi havde dengang en diskussion, som prægede en del af arbejdet, nemlig hvorvidt man skulle betale gebyr for at få indledt en gældssanerings sag og for at indgive begæring om gældssanering. Dengang var vores argumenter, at det klart ville afskære nogle mennesker fra at søge gældssanering, selv om de måske havde behov for det og var berettigede til det efter de øvrige bestemmelser i loven, for det sidste, folk beholder, er jo ikke 1.500 kr. til at få etableret en gældssanerings sag.

Vi fik fjernet gebyret under udvalgsarbejdet, og dermed må man nok sige, at Folketinget fik tilkendegivet over for skifteretterne, at der skulle inddrages bredere kredse i gældssanereringen end det, der var lagt op til fra regeringens side dengang.

Den praksis, som skifteretterne har lagt, har vist, ikke at det er umuligt at få gældssanering eksempelvis for studielån, for det er korrekt, som ministeren har anført det, at det

ikke er umuligt, men at det er yderst vanskeligt. Ligesådan har det været yderst vanskeligt for mennesker, som skylder under omkring 120.000–150.000 kr., at få indledt gældssanering, selv om de faktisk ikke har haft nogen udsigt til at kunne betale deres gæld. For mange mennesker er det at have en gæld, man ikke kan betale, selv om den måske også faktisk er afskrevet af kreditor, noget generende; det er noget, der skaber vanskeligheder for dem i det daglige, både i forholdet til familien og selvfølgelig også i forholdet til deres økonomi i øvrigt.

Derfor er hensigten med Socialdemokratiets forslag god nok, for det er ikke kun – og sådan har vi heller ikke opfattet det – et forslag, der tager sigte på at skabe bedre adgang til gældssanering for dem, der har studiegæld. Så vidt vi har forstået forslaget, sigter det også bredere, sådan at vi får andre og bredere kredse med ind under gældssaneringsordningen, end den gældende praksis har givet anledning til.

Så kan vi altid diskutere, hvorvidt det skal være en 5-års periode eller en længere periode, der skal bruges som kriterium for muligheden for afvikling af gældsforpligtelserne, men nu, hvor vi kender praksis, og hvor praksis ligger fast nogenlunde efter landsretternes afgørelser, tiltrænges der en revision af loven, sådan at vi får de såkaldt bredere kredse med ind.

Og så må vi håbe på – og jeg vil da håbe, at der er flertal for det – at der, når denne ændring er ført igennem, sker en væsentlig bedre oplysning til offentligheden, end det var tilfældet sidst. Der kom ganske vist nogle OBS-udsendelser i fjernsynet, men oplysningerne i disse OBS-udsendelser var ikke af en sådan karakter, at de af os, der havde været ordførere på lovgivningen, undgik at få en lang række mennesker i telefonen, der ikke kunne forstå, hvorfor de på baggrund af de oplysninger, der kom i fjernsynet, og på baggrund af de oplysninger, der fremkom i Justitsministeriets pjece, ikke kunne få gældssanering alligevel.

Det har virkelig været en sag, som har interesseret ganske mange mennesker, og det har virkelig været en sag, hvor ganske mange mennesker er blevet skuffet.

Jeg vil håbe, at dette forslag vil være i stand til på væsentlig mere håndfast måde at imødekomme nogle af de forventninger, der